

u hali auto- servisa

srba mitrović

U hali auto-servisa,
U ritmu radnoga dana,
Simfonija bleštavih tonova
Iz množine slučajnih instrumenata
Moćno se rasprskava,

Izdvađa se konkretna muzika –
Partitura u svemu iznenađujuća,
Neponovljiva do kraja, osvežena
Nadahnutim upadicama, mada
Improvizacijom se ne može zvati.
Neobuzdana raste provala,
Jaka trijumfalnih fanfara –
Al', i u dubini najglasnije deonice
Istina cviljenje ne jenjava.

Gajde čujnosti
Vetar sam napuhava;
Slavinom tankom
Muzika se valja
I kada s drugog kraja ispadne, naglo –
Patuljku naraste glava.
Ublenemo u to prazno čelo,
U ralje klimave,
U paučinasto uho;
Gde je smisao koji smo slušali?
U kosti spava?
Il' u semenu?
Kao čaura sećanja, muzika
Ledena je i gnusna,

Tresak reparatura
Puni čelik nepokretnih grdosija
Nabojem lekovitih tonova;
Olupine karoserija,
Uz lupu čekića i dempfer podmetača,
Sve više se kočopere,

Odjeci metalnih zvukova
Vapaje cede prošle nesreće
I kliktaj budućeg slavlja;
Ima u toj zaglušnoj besomučnosti
Namere,
Da se red izokrene
I stvari zauzmu ona mesta
Koja im zaborav određuje;
Samo,
Ko to da razume –
Iako svesrdno pomaže?

Čitava ova praižvedba
Mogla bi da se umetne
Kao skerco
U koncert sveopšteg ćutanja.

Zagledamo l' u notnu svesku
Dežurnog dispečera,
Preletimo li preko simbola
Zanatlija i njihovih alata,
Ako smo čitači od reda,
Solfedo u uhu ako stoji,
Čučemo bruj glasova,
Razdrte povike, upozorenja,
Siledžijstvo sirena, zvučnike,
Sinkopu psovke,
Rastući vrisak testera,
Tremb čekićnog udara,
Legato odgovora, škripu,
Turpijanje, struganje,
Korake,
Fortisimo bušilice,
Pa pljesak sa tranzistora i pad,
Frktanje – možda s krova?
Čak i ljubavni arpežo odnekuda,
Sa spuštenih sedišta, ili
Stakato ispod karoserije,
Valjda?
I potom,
Posle svega,
Cillik čaša iz bifea.

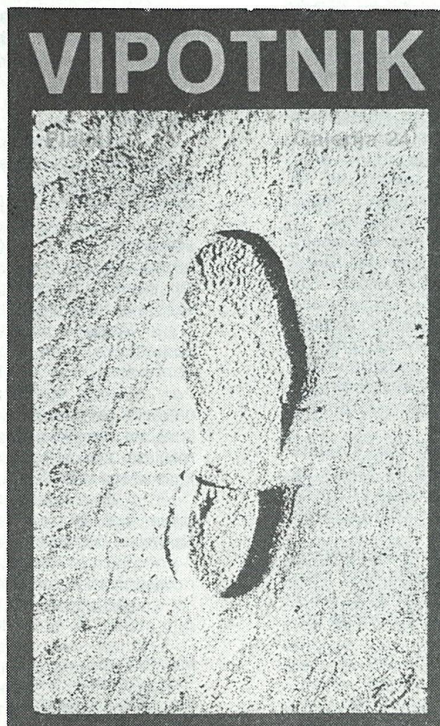
Ova je slika prpošna i sporna,
Publika uši puši,
Ili bar odmahuje rukama,
Da na kraju i sama podlegne
Neuračunljivoj radosti

Muziciranja.
Dramatskih pauza nema;
Katkad tek buka
Postane podnošljiva,
A odmah zatim provri
Kraj samog uha jauk:
Turiranje mašina.

Al' ono zašto smo ovdje –
Nije muzika,
(Mada je neosporan dobitak),
Jer priroda uvek izliva
Više od izobilja,
Kako bi radost bila prevršena
Slučajnim rađanjem i očekivanjem smrti,
Senčenjem tonskim lestvicama;
Nas zapravo interesuju
Ona dvojica
Sredovečnih mehničara
Što osluškuju rad motora.
Svako za sebe zaneti su
U sasvim poseban pasaž
Muzike koja se ispreda i upreda
Čak i rep dimljiv pokazuje,
Izlazi iz sebe potpuno izludela,
Pa vraća se stišana na izdahu
Treperom bliskim poimanju.
Ova je dvojica izdvajaju
Iz dnevnog angažmana,
Daju joj vid posebne smislenosti
Tražeći u njoj celinu i deo,
Prateći tačan zapis.

Posle dovoljno četvoročetvrtinskih taktova,
Držeći ih uz metronom u glavi,
Evo naših junaka kako
U isti čas istacki,
Podižu glave –
Zagledaju se
U otkrivalačkom saglašavanju,
Još se i osmehnu
Baš kada falš nota
Iskliznu u grešno očekivanje.
To,
Taj pogled nemog razumevanja,
Zaslužuje da se opeva!
Ovi umašćeni izgleda znaju
Šta treba činiti,
I više još od toga –
Šta je uopšte u pitanju.

Zato i manipulišu
Platinskim –
Dugmadima.

noćni ubod

robert g. tili

ISTINA JE NEKADA PLAVA KAO MEKI ODŽAK¹

tači će te ako i ti do
takneš kao da nikako i nikada nisi
bila odgovorna za svoje snove
kao da nikada nisi upadala u
zamk(ov)je tesnaca DA i NE(bлага
kao laž deda mraza)
samo ti mene slušaj i niko ti neće
narušiti gluvoću građenu godinama

WHITSUNTIDE²

Na zidu je imao
lebdeću krušku
čija su oba dela,
(bila je presečena
po širini)
ravnomoerno raz
meštena, plovila
ka kaju per
spektive. Mislio
je da se radi o
Građivinoj slici
duhovi.

NOĆNI UBOD, NOĆNI UBOD, MAJKO MILA

talas i; (velliki)
koji će me
odneti³: Tamo-ova
mo
ja – filcki
JA
obruč (uzak) a mora se
probi!
Ti. . .

kao
stršljen(ovi) i
proces – ni
JE LI TAKO?

Napomene:

¹Ovu pesmu sam prvi put napisao 1979. godine, i smatram da je prva, ondašnja verzija – bolja. Ovako je glasila.

tači će te ako i ti do
takneš kao da nikada nisi
bila odgovorna za svoje snove
kao da nikada nisi (u)
padala (u) zamk(ov)je tesna
ca: DA i NE (blaga kao laž
deda mraza na gubilištu, u siroti
štu gde siroti ištu baš to) samo ti
me ne slušaj i nikotin
eće na
rušiti gluvo
rušiti gluvo
ču građen-ugodi nam,
e? . . .

²Duhovi

³Malogradanin i mediokritet pita: »Zašto baš TI?«, što je slično
Izabranom, koji jadicuje »Zašto baš ja«?

munja

milenko fržović

kažem

*kao skinuta
sa mojih ramena je
glava meseca*

munja

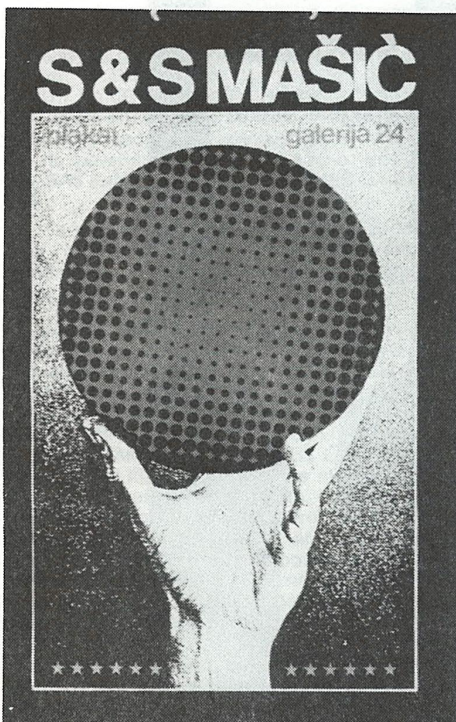
*rađa se munja
i dugo traje
kao bose noge*

najviše volim tigriće i ženske

*ja pripadam sportu i ulici
i sve neka se menja i odlazi
ja uvek ostajem*

ti si moj svet

*ja ne gledam i
ne vidim
dalje od tebe
koja se osmehuješ
kao trešnji cvet
i kao bog
najviše voliš tigra
imaš lice
čisto
ljubim te kad spavaš
i kada si budna
gola i
lepa
s mlekom
utkanim u temelje
ti si moja kuća
što me čeka
i prima me zauvek
među zidove svoje
od samih zvezda
noć iz meseca i
dan što dolazi
iz sunca*

noćno pismo

slave đorđo dimoski

PROJEKAT

*Mnogoglasno tone u snežni dah.
Tone, tako reći, sve, iščekava glas
kroz kocke ove noćne građevine.
Izvija se prazno, ostaje, malo
malo dima ostaje, odlutala belina
dunu u oči pepeo, srušiti
ostatak sakriven u zvučnom svodu
ciglaste grudi oduvati, odjednom
u snežnom dahu tone, tako reći, sve,
razbacujući se kroz glas, po beloj praznini.*

NOĆNO PISMO

*Kakvo je ovo zdanje od tačaka!
Zašto ga ne izmeriš dobro!
Zatvori ga Uzvicima!
Ali, zareži, gde su oni u zdanju!
Zar unutra vode!
Unutra, beskrajna tema!
Ruka u mastilu!
Zagrizi u so!
Viči! Viči! Viči!!!
Pucaću u redove!*

S makedonskog preveo autor

dve pesme

dunja hebrang

U međuvremenu

*Sad vidim da sam tražila
tkivo rečenica kojih nema
u međuvremenu
otkidala sam
list po list zemaljske laži
stare stranice knjiga
i hodala sam hodnicima kojih nema
Otvorila sam oči gusarske
Ijenu uzdiše vjatar
prazno zavija tračnica
još jednog propalog tjedna
u međučinu
trka je zamrla polako
guši me ova tišina
zaustavljen hod večeri
(žene se saginju ka plaču potomstva)
Veliko sunce ih glode
lica dane i brige
veliko vrijeme teče
nemušto kao sjena*

Povorke

*Vječni proces smjenjuje lica
razlaže zglob po zglob
Ni dlaka ni noktiju
pospan osmijeh uspava nas
kao da se samo povremeno
umire
ah, još jedan pogrešan zbroj
Šumi vodopad mrtvih
ne stignu uhvatiti jutro
ni obgrliti dan
tako, malo se potrči
kao bez snage
kao bez nade
zatim u nejasni mir*

hladan znoj

nedeljko terzić

PONOĆNO KUPANJE

*Noć na moru. Puna
mesečine glasova
zrikavaca i mirisa
ribe. To je
idealna
noć
na moru.
Na moru noć je varka.
More je istina. Noćni
kupači su goli. Danju
njihova
hrabrost
je
u kostimima.
Noć na moru je dobra
scenografija za antičke
tragedije. O kako bi Sapfo
uzvikivala:
Oooooooooo
moreeeeeee
ljubaaaaav
samujemoo.
Noću svako misli da samo njemu
pripada more. Stene čute i
piju ga. I piju ga.*

PANONSKE OČI

*Kroz nozdrve
ulaze mirisi
ustajalog somota.
Osećaju se
starački znoj
i dečja mokraća
na
jastuku.
Najbolji su
mirisi
kuvanih šljiv.
U lobanji
ništa deblje
od sećanja. Telo
još postoji.*

HLADAN ZNOJ

*U gradskoj četvrti
svugde beton.
Ptice
pevaju iz groblja.
Tamo jedino
ima još
ukrasnog drveća. I
plodne zemlje.
Roditelji
vode decu
u obdanište
ispred groblja.
Njima pevaju ptice
u četvrti
punoj betona.*

NASLOV: ULICA

*Odlazimo večnosti.
Pre toga
lepo oprani
Nikad
ne
umiremo.
Nestaju samo maske.
Kliznu sa lobanje
i nestanu.
I nestanu.
Po tome smo znani
u prostoru.
Ostaju uvek tela
pod novim licima.
Skidanje i stavljanje
maske
traži pozorište.*

bez odziva

tatjana lukić

nevrljenje

djetinjim rukama svlačismo
ptice na tlo

ali otkud danas zaprijetiše
davní grlješi
slutnjom nepogode

zna li grom šta čini
dok korak nam presijeca
i pogled u nigdinu uprt
siječe plamen mač?

skončati put
nije mudra kazna!

na ovu bezumnost
mašit će se žezla
i zavitlat bijesno
višnji gromovnik

jedini koban je udes
zloće putem potjerati
na put prisiliti!

liže vatra staze razastrte

nema ptica
nad glavama kruga niotkud

u razroka svēca na raskršću prerušen grom

naspram stola

rečene
naše su istine sobno pokućstvo
uz koje se vere memla niz koje plazi vonj

bačene glasne
velike misli – postelje koje ne raspremamo
u kojima čeka pripravan spokoj
po svakom kloniču žezlo i tron

a lomna je stolica
varljivi su nasloni i stol!

na šutnju se odvažiti!
porušiti zaklone mirna mjesta
pribježišta domove

zajezditi šutnjom
jedinim tlom koje se o korak tvoj ne otima
i ne lište zasto!

grehota VI

tko još motri
dječji kažiprst
dok vere se uz krošnje

od čuđenja
mrgodni uzmićemo

kliktav upit stišavamo
muklim kašljem opomenom

jačaju nas nejakosti
mucanja nam pune pluća

pred kim ćemo
ako ne pred svojim čedom
gazit gordo
odjekivat tlom!

kao nokat vrata zavravljena
grebe ptičad pitalicom svijet

ako!
svi smo sami
svakojako
obijali šutljiv sezam

nek se snaže mišice
pomicanjem smrznih reza!

dok se s naših ključeva
linija zlato
šara nam za leđima šeret
sramot-trag

bez odziva

da si u nijemo doba zalutala
kad čiste se zamke po lovu na kneževe
i čovjeka za pohvalu kad ne ima
bi li riječ isklesala

šta bi sa zlačanim vlaknima
tvoj pokrov da žude i čekaju

usud da ti je
milovanje i grđenje sebe same
svojim prinošenjem
šta bi s pljem bilo

sama da si zlotvor svoj i gospd
zar sebi hvale
maloga ti razuma
i pogrde zar pred svoje čini

bi li vatre izgrcala
i kako bi gordo tvoje čelo potom
pristalo ugarke da skuplja
nanovo da ih u se pohranjuje
i razgara zalud

kako bi se tvoj glas
družio sa ovim mukom
jeftimijo mudrice

bratija

zoran vragolov

Jutro

Osmeš
na vrhu našeg tela
vezan je u čvor

Na iskolačenom beskraj
otkrivena spavaju
naša čula

Uplašeni
od njegove blizine
pogledi stružu
jedan o drugi

Naše telo je tu
pored nas
ali mi ga ne vidimo

Krov

Presni crepovi drhte u vazduhu.
Podzemna hladovina
Ijulla se u semenkama čempresa.
U podočnjaku mraka gnezdi se zvezda.
Trn probija opnu zakopanog oka
i neko sa neba
pada u cipele i brzinom seoskog psa
trči do sluzokože mora.
Na pesku ostaje njegov trag
i u vazduhu miris.

Kroz šuplju kost gleda kao kroz durbin
vidi sebe u krštenom likvoru:

trunčica gari u dimnjaku!

Soba

U škrtaj svetlosti
u prozirnoj spavaćici

iza isplažene zavese
ona se odmara
mlitavih betonskih butina

Pluća joj nabrekla
kao obližnji predeo
iz njegovog oslepelog prozora

U nedoumici
zalupala je vrata
i čvrsto se na njih naslonila

Prešla je jezikom
preko usana
i kušala svitljivo napce dana

Ništa izvesno
nije je čekalo napolju

Zabrinuto je sklopila kapke
zabrinuto je zaspala

Pismo

Pocepana hartija
na podu leži nepomična
kao mrtav insekt

Koverta bez adrese
na knjizi polu –
iskošena
mogla bi da stigne
svakom od nas

Nad hartijom stoji čovek
Vrhom cipele
gurka izvrnutu životinju
koja više ne daje
ni znaka razumevanja

(Olinjali telefon čuti
zaudara)

Mastiljavi kažiprst
nakvasio je pljuvačkom
i obrisao o pantalone

(Niko ga nije video!)

Bratija

Prošli smo kriz pazuh
Kao dlačica svetlosti

Kroz minduše
Najtelesnije zveri
Kao kalodont
Kroz podrmsko nepce.

Mlaki
U sluzokožu pećine umotani
Kupamo se u zdelama
Nevinih planova
I rastemo u talas
U zglob tišine
Između susednih svitanja.

Iz različitih predela
Ali iz istog mraka
Na trgsmo sišli
Umesto spomenika.

GALERIJA 24

S & S MAŠIĆ
OD 31. III DO 26. IV '81
plakat •• plakat

– ispratila je goste –